

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження",
Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ОДНА НА ВСІХ

Впродовж всієї своєї історії людство прагнуло до справедливості. Її бачення не було статичним, а мінялося з часом: у первіснообщинному суспільстві вже існували певні норми і правила поведінки і закони, а, відповідно, змінилося бачення справедливості. Попри існування загальнолюдської справедливості, яка є об'єктивним явищем, у різні епохи розвитку людства кожен клас мав своє бачення справедливості, і вони, звісно не збігалися принципово, вступали у протиріччя між собою. Коли протиріччя досягали критичної межі виникали революції, стихійні бунти, посилення гноблення та ін. Сьогодні, коли на дворі ХХІ століття, питання справедливості не перестало бути актуальним. Хоч впродовж багатоміліардної історії розвитку людства виробило величезну кількість законів, морально-етичних норм і принципів стосунків між людьми, людьми і владою та ін., проте питання встановлення справедливості залишається ще важко вирішуваним і проблематичним. У ХХ столітті людство зробило значний крок в інтелектуальному і технічному розвитку, люди стали більш освічені, прагнуть знати і реалізувати свої права у повній мірі, об'єднуються в неформальні організації на зразок громадської організації „З'єднання борців „За справедливість”, тобто створюються всі умови для руху суспільства вперед.

У стосунках між людьми, здавалося б, достатньо дотримуватись норм, уже давно даних людству у Біблії. Як показала практика, терпінням і одними молитвами справедливості добитися важко, бо завжди знаходяться такі люди, чиновники та ін., які прагнуть обмежити наші права. Тут необхідно діяти у двох напрямках – просити Бога і самому не сидіти поки впаде „манна небесна”. В Україні, як демократичній державі, для цього є всі передумови, адже ми для захисту своїх інтересів обираємо владу, яка мала б працювати на благо народу. І, здавалося б, та влада напружено працювати, щоб зробити життя кращим. Але не все складається так, як

цього хочеться. Дещо ближче до ідеалу суспільство у передових країнах Європи, США, Японії та ін. Проте чим держава бідніша, тим менше приділяється уваги духовності і більше там влада корумпована, антинародна. (З цього правила помітно випадає Радянський Союз, де все було поставлено з ніг на голову: далеко не бідна держава, яка кормила півсвіту своїх сателітів і просуванців комуністичної ідеї, власний народ утискала і гнобила. Принцип: людина для держави, процвітає). На жаль, цей принцип живе у нас й досі. Особливо гірко говорити про відсутність справедливості в українському суспільстві тепер, після другої річниці Помаранчевої революції. Поки що влада не зуміла стати справді народною і тут їй треба допомогти – впливаючи на прийняття рішень, посилюючи контроль за роботою владних структур.

Важливу роль у контролі за діяльністю влади у світі відводиться незалежній пресі на кшталт „Вісник малозахисних” та „Гаряча інформація”, але її в Україні ще надто мало. „Незалежні ЗМІ” ніби то і є, але коли уважніше придивитися до них то побачиш, що відстоюють вони, у більшості лише свої вузько партійні, корпоративні, або егоїстичні інтереси. Нині їм вигідно критикувати владу, то вони вправно це роблять, а завтра будуть без розбору хвалити, замовчуючи справжній стан речей. То де тут справедливість? Людям не просто розібратися у всіх хитросплетіннях, коли правду перемішують з брехнею і дозують її у залежності від потреби. Навіть такі „незалежні ЗМІ” існують переважно у столиці та рідше в обласних центрах, а у районах та невеличких містах зовсім ручні, бо повністю залежні від влади. Ім, якщо і дозволять когось прокритикувати, то тільки з дозволу і після ретельної фільтрації. Вже давно говорять про роздержавлення ЗМІ, але чи стануть ті газети, телебачення і радіо від того правдивими, справжніми борцями за справедливість – сумніваюся. Зрозуміло, що районна газета на одній рекламі не заробить стільки щоб жити та ще й боротися. Ось і виходить, що принципової і конструктивної критики діяльності влади через такі засоби масової інформації немає і не скоро буде. Тож чи можна говорити про справедливість у такому суспільстві.

Шлях до справедливості важкий і тернистий. Розпочинаючи реалізацію проекту „Практичне переконання населення у можливості і користності контролю і конструктивної критики влади громадськістю” редакційна рада запрошує громадських активістів, небайдужих до своєї долі і майбутнього дітей взяти участь у його реалізації, боротися за справедливість і рішуче відстоювати її. Лише так наше суспільство ставати кращим, пануватиме справедливість. Щоб влада працювала для людей, треба „лупати цю скалу” щоденно. Тож ставайте нашими співавторами, конструктивно критикуйте чиновників, на якій би вони владній гілці не сиділи і світ зміниться, якщо ми будемо цього прагнути і головне робити все можливе для цього.

В рамках реалізації проекту редакцією газети „Вісник малозахисних” оголошено конкурс на кращий критичний матеріал (на конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікацій впродовж року по темі: „Підготовка, прийняття, та виконання рішень владою” (бажаючі можуть отримати в редакції прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготовці, прийняттю та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні переконати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться по його завершенню (орієнтовно – 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник – автор публікації отримує на окремому бюлетені прізвища (крім свого) усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результату голосування, визначатимуться переможці.

Переможців конкурсу чекають винагороди (в гривнях): 1 – 1500 2 – 1000 3 – 500

Василь ВСЕВИДЕНКО

ТАРИФИ НА ЖИТТЯ В НЕТІШИНІ

Хмельницька АЕС так любить місто Нетішин, як Росія Україну. В обіймах стискує, що аж ребра тріщать. При цьому, дедалі очевидніше стає простолоду, що навіть спроба поворухнутися в тих «обіймах»-лещатах нервує монстра.

Скажете, – взявся писати про тарифи, а вчепився до ХАЕС? До чого? А ось. Нетішин один з перших (якщо не перше з міст) підвищив тарифи, як каже влада – в 2,3 рази, а як каже народ – в 2,8 рази. Така собі різниця буває, залежно від того, хто дає, а хто бере. В одного – того, що бере – кажуть від совісті зніці звужуються, то вони недобачають, а у тих, хто дає – очі квадратні стають від дивування спритністю пограбування.

Так трапилося, що завжди чисте місто дещо засмерділося. Сморід пішов від невезеного сміття. А не вивозили його з міста бо любляча місто ХАЕС блокувала (арештувала) рахунки ЖКО (ті, оце, з яких мають автомобілі заправляти, і навіть ті, кажуть, що зарплати з них працівники ЖКО отримують).

Відомо, що ЖКО й так, як кажуть, на пташиних правах, адже й в Україні є вже практика більш економічної експлуатації (вигіднішої для мешканців) будинків. І не поодинокі голоси в Нетішині вже дунають на користь кондомініумів, або іншого виду самоорганізації наймачів і власників приватизованого житла. Але й тут, виявляється є примхи, пов'язані з ХАЕС, що перешкоджають сміливцям взятися за цю справу.

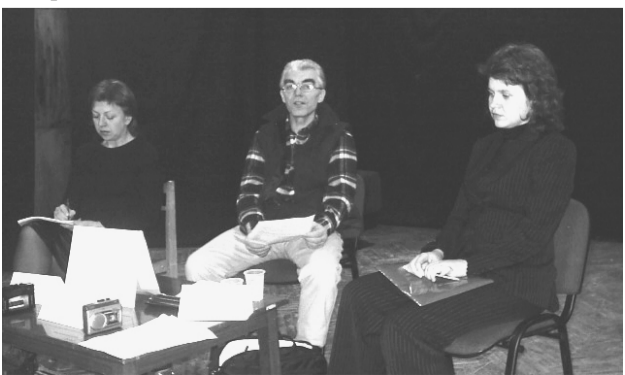
ЖКО найшло, кажуть закон, який не дозволяє передавати будинки з ПРУ (протирадіаційним укриттям). Якщо це дійсно так, якщо ми дійсно приречені Хмельницькою АЕС (адже ПРУ через неї в будинках) терпіти не вигідну структуру ЖКО, то чому цю проблему не вирішити за рахунок ХАЕС? – Утримувати ЖКО за рахунок ХАЕС. Чи ж населення більш платоспроможне? Вірогідно властелинам ХАЕС гроші потрібніші, – хоч би на будівництво нових блоків. Тобто нових нам проблем, а їм – нових грошей. З цієї причини усі АЕС давно задумали і збувають на практиці усе, що не виробляє електроенергію, у тому числі і тих, що подають місту воду і тепло тобто цехи підземних теплових комунікацій (ЦПТК).

Від тих ЦПТК їм замороки багато і дедалі більше, а дохідних грошей мало (як для АЕС). На ХАЕС соціально-політичні обставини сприяли гальмуванню процесу передачі. Вибори вимагали уваги до працівників, а працівники ЦПТК справедливо вимагали не погіршення соціального становища. Все ж дійшла справа до передачі, та місто не хоче брати те, за що й на базарі грошей не платять, – гниле відкидають. ХАЕС це гниле обладнання систем водо- та тепlopостачання, яке на ладан дихає, хоче спихнути на суму 30 мільйонів (за підрахунками місцевої влади саме стільки треба на усунення недоліків в їх надійності). Не звикла ХАЕС, щоб їй опиралися, але, як цивілізований монстр, придivilася де можна на місто натиснути, щоб податливим стало. І згадалося, що ж багаторічно дають воду і тепло місту не безоплатно, а воно гроші бере через ЖКО з населення – за якусь ніби «підпитку» і ніби щось робить. Це (як ми розуміємо) не п'янка, а додаткове постачання (крім того що фактично споживає місто) води й тепла. Підказали правоохоронцям, які цього чомусь, (як на мене, то злочину) з початку існування міста не бачили і оформили справу не на «підпитчиків»-обдирачів, а на тих, хто в угоду ХАЕС мовчки накопичували ніби борг ЖКО. Якби правоохоронці розібралися, то певне побачили б, що ЖКО платило максимум за тарифами згідно спожитого від ХАЕС, то чим ще мало платити за «підпитку» не спожитого містом послуги? Звичайно правоохоронці виграли, бо у них влада – арештували. Шо виграли? Час покаже. Як? Ту суму, по якій нараховувала ХАЕС за підпитку боргу місту ще в 2001-2003 рр. змусили платити місто. Як саме? Розбили місту багатомільйонну суму щорічно сплачувати для Хмельницької АЕС по декілька мільйонів гривень. Тобто ХАЕС ніби хороша, бо ж спасе від смороду, ніби поставилася з

Закінчення на 4-й стор.

30 листопада громадська організація „З'єднання борців „За справедливість” у малій залі Будинку культури м. Нетішин провела прес-конференцію на якій оголошено про початок реалізації проекту „Практичне переконання населення у можливості і користності контролю і конструктивної критики влади громадськістю”. З учасниками, метою, завданнями, шляхами та планом реалізації проекту знайомили журналістів та представників громадськості активісти ГО „ЗБЗС” Валентина Давиденко, Анатолій Войтко, Наталія Галімска і (на знімку).

Поряд з інформацією про актуальність реалізації проекту було оголошено про початок творчого конкурсу, за підсумками якого автори кращих публікацій будуть нагороджені грошовими преміями. Присутні мали можливість запитувати і отримували вичерпні відповіді.

ПОДЯКА ЗА УЧАСТЬ У КОНКУРСІ ДЛЯ ПРЕДСТАВНИКІВ ТРЕТЬОГО СЕКТОРА ТА МІСЦЕВИХ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ НА КРАЩУ ПУБЛІКАЦІЮ ПРО СПІВПРАЦЮ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ВЛАДИ

Наказом директора Інституту громадянського суспільства від 21 листопада 2006 року №37 винесено Подяку голові ради ГО „З'єднання борців „За справедливість” Войтку Анатолію за участь у конкурсі для представників третього сектора та місцевих засобів масової інформації на кращу публікацію про співпрацю громадської організації та влади. З нами рахуються, нас помічають і ми продовжуємо боротися за справедливість в інтересах малозахисних і правового суспільства.

В КОРОСТЕНІ ПОЗИВАЮТЬ МЕРТВИХ ДО СУДУ, А СУД І ПРОКУРАТУРА — СПРИЯЮТЬ

Наша газета, ВМ №13(69) від 1-15 липня 2006р. в статі: „В чийх інтересах діє прокуратура, плондруючи діюче законодавство”, вже публікувала про ці події. Не знаємо коли вони закінчатся, але обіцяємо й надалі інформувати читача — до кінця! Щоб ви переконалися, що правда переможеною не буває, якщо є хоч один, хто у ній встоїть. У цій випадку — не один, а організація стоїть за правду у боротьбі із (як ми бачимо) монолітом ще радянської взаємної поруки між судом і прокуратурою у незаконній відсудженні законної власності задля наживи (у зговорі з нечистими, що хочуть використати ситуацію і обставини податливих правоохоронців та незнання населення законів).

Та давайте знову про все по порядку.

Спочатку хронологія подій

Жив дід Устенко П.П., мав квартиру, гараж, машину. Любив внука Устенка Романа Вікторовича, та й переписав йому пів квартири, але продовжував у ній жити і женився на П.О.С. Прожили спільно і гарно з нею 10 років.

26.05.04р. помер Устенко П.П. Після (15.07.04р.) померла його дружина П.О.С. (підкреслюємо, що стала дружиною після того, як він вже мав квартиру, гараж і автомобіль, та після того, як він віддав половину квартири внуку). Покійна, була доброю людиною і не заявляла претензій внукам і дітям покійного чоловіка, а дякувала, що вони надали їй можливість дожити віку на його власності, яка за законом може стати спадком лише його спадкоємцям — спочатку дітям, а по них — внукам. За законом, тим майном, що належало чоловікові (1/2 квартири, гараж, автомобіль) вона могла користуватися, але лише доки жила, а на внукову половину квартири взагалі жодних прав (крім його усної згоди) не мала. Успадкувала би вона майно чоловіка (не кажучи спільно) лише у випадку, якби у нього не було спадкоємців. Вони ж — його діти, були та не дуже поспішали з успадкуванням. Але інакше діяв її спадкоємець, син — П.В.М.

Син, її вірогідно вирішив, що ситуація і обставини дозволять йому у зговорі (як ми гадаємо) з правоохоронцями суду, прокуратури і нотаріусом забрати це майно собі. Що така ідея правоохоронцям на початку була відома, ми виходимо з наступного.

03.12.04р. Коростенський міськрайонний суд (КМРС) Житомирської обл. (головуюча суддя Куліченко М.В.) винесла рішення, в якому у встановлюючій частині написано: „Після його смерті (Устенко П.П.) відкрилася спадщина на ... автомобіль, гараж, частину квартири, яку позивач (Устенко Віктор П. як син) фактично прийняв шляхом вступу в управління спадковим майном”. — Рішення не оскаржуване.

18.02.2005р. П.В.М. звертається з позовом до Устенка Романа (до внука, коли ще жив син) і ця сама суддя Куліченко М.В. бере цю справу.

25.02.2005р. Устенко В.П. (з рішенням суду на руках) звернувся в БТІ м. Коростень та до державного нотаріуса м. Коростень (Зіневич С.О.) щоб оформити спадщину від батька (пів квартири, гараж, машину). Нагадаємо, що друга частина квартири — ще з лютого 1994р. належала його сину (внуку покійного Устенка П.П.) — Роману.

28.02.2005р. нотаріус відповідає суду, що на Устенка П.П. спадкова справа не заведена.

03.03.2005р. Устенку В.П. нотаріусом видане Свідчення. (ВВТ №781487) про право на усю спадщину від Устенко П.П.

03.03.2005р. Устенко В.П. зареєстрував і отримав витяг №750258 від нотаріуса і витяг №6659324 від БТІ про спадщину на 1/2 частину квартири і на автомобіль (на гараж — ні, бо не знайшли по смерті батька документів на гараж). Тоді ж 03.03.2005р. Устенко В.П. і Устенко Р.В. отримали витяг від БТІ №6659414, з технічного паспорта за реєстраційним №

8731481 про право власності по 1/2 частини кожний на квартиру (приватизовану).

05.03.05р. Устенко В.П. автомобіль зняв з обліку (власність звичайно провірялася — усе було правильно і законно).

Тепер дещо повернемося і покажемо, як діяв ініціатор судового конфлікту, позивач П.В.М., але на фоні дій і бездіяльності прокуратури та суду.

Прокурор у відповіді ГО ЗБЗС за №05-1831-06 від 06.10.06 кажуть, що 18.02. 2005 р. громадянин П.В.М. на цю ж квартиру гараж і машину подав позов до Устенка Р.В. (хоч прокурор знає, що Устенко Р.В. — внук Устенка П.П., власником був лише тієї частини, яку дід віддав йому ще до одруження з матір'ю позивача П.В.М., а друга половина квартири, гаража та автомобіля були майном Устенка В.П. — його батька, який успадкував це майно) і ніяк не реагує, навпаки запевняє громадську організацію, що й підстав для реагування немає. Тут, ми перервемо розповідь про наші реагування на відписку з прокуратури і покажемо далі, як суд “корче” з себе сліпого.

21.03.2005р. Коростенський МРС (ця ж суддя М.В. Куліченко, яка півтора місяця тому встановила, що це майно після смерті Устенка П.П. спадкував Устенко В.П.) винесла Ухвалу про порушення Цивільної справи з позовом Пахучого В.М. до Устенка Романа Вікторовича.

22.03.05р. Цей же суддя — М.В. Куліченко винесла Ухвалу арештувати майно, Устенка Віктора шляхом заборони відчужувати (продавати і т.д.). Зверніть увагу — майно арештує Віктора, а справа заведена на Романа, який до майна відношення ще не мав, і про арешт не повідомляє ні Віктора, ні Романа.

04.04.05р. Устенко Р.В. отримав повістку і позов до суду.

05.04.05р. Устенко Р.В. про позов повідомив батька Устенко В.П.

10.04.05р. Устенко В.П. від такої звістки, який й без цього хворів серцем, помер.

Доречно зауважити, що Устенки — спадкоємці від діда (і син, і внук) погоджувалися віддати добровільно частину спадщини діда — гараж, та все те, що було його дружиною спільно нажите з дідом. Проте син дідової дружини, який добре знає, що квартира, гараж і машина — нажите не його матір'ю, хотів забрати більше.

13.04.05р. ГО ЗБЗС подає позов в інтересах члена своєї організації Устенко Р.В. і заперечує позов П.В.М. — як безпідставний.

18.04.05р. Коростенський суд отримав позов і заперечення ГО ЗБЗС — але не реагує, починає себе у свавільні впевнено. Заперечення і зустрічний позов — не розглядається, очевидні факти залишає позаувагою.

В справі на аркуші (далі а/с) 21 є документ надісланий на запит №5128 від 15.03.05р. з КМРС, яким з МРЕО повідомлено суд про зняття з обліку автомобіля Устенка П.П. спадкоємцем — сином Устенком В.П. — то, питається, на якій підставі суд приймає позов до Устенко Р.В. щодо автомобіля?

На а/с 22 КМРС в особі судді Куліченко М.В. повідомлений гараж-

ним кооперативом про те, що гараж це — власність Устенко П.П. — то на якій підставі суд приймає позов до Устенко Р.В.? Щодо гаража?

На а/с 23 є довідка, якою БТІ повідомляє (№12 від 14.03.05р.) суддю Куліченко М.В., що згідно архівних даних квартира належить Устенку П.П. і Устенку Р.В. в рівних частинах ще з 1994 року — то яка підстава була у судді приймати позов — від П.В.М. до Устенко Р.В. щодо квартири?

Позивач П.В.М. ніколи не заперечував, що квартира, гараж і автомобіль були набуті Устенком П.П. до спільного життя з його мамою. — То на якій підставі суд приймає позов від П.В.М. до Устенка Р.В.?

Суд не мав від позивача жодного підтвердження його позову до Романа, і мав ще в квітні 2005 р. заперечення позову до Романа. Нарешті суд мав і має обов'язок захищати закон.

Впродовж 2005 року до 20 січня 2006 року відбулося 5 (п'ять) судових засідань (с/з). Під час яких ЗБЗС в інтересах Устенка Р.В. доказувало, що позов до нього не законний — безпідставний. І нарешті, на с/з 20.01.06р. суддя Куліченко М.В. пропонує позивачу відкликати позов до Устенка Р.В., а дати позов до Устенка В.П., який вже давно помер. Проте й ця трагедія — комедія, бо голова Коростенського МРС ще 11 липня 2005 р. направила позов у Росію до давно покійного Устенка В. П. (не зупиняючи позов до Устенка Р. В.).

Після смерті Устенка В.П., спадщина на його дружину (яка, як і він коли жив, проживає далеко в Росії) не оформлена з вини суду, бо суд виніс арешт на дії по цьому майну.

Отже, нами 16.10.2006р. отримано з прокуратури Житомирської обл. лист №05-1831-06 від 06.10.06р., який містить невідому до цього нам інформацію. Ніби КМРС 11. 04. 2006 р. на підставі заяви П.В.М. його позовні матеріали залишив без розгляду. Отакої!

Ми негайно послали Устенка Романа в Коростенський суд, щоб взяв цю ухвалу, на яку посилається Житомирський обласний прокурор, але йому суддя Куліченко М.В. і канцелярія не дали такої ухвали. Натомість дали ухвалу від 21.03.2006 р.

ГО ЗБЗС є представником відповідача Устенко Р.В. та позивачем в інтересах Устенка Р.В. до П.В.М., і ні Устенко Р.В., ні ми до цього часу не отримали жодної інформації про стан цих судових справ.

Придивившись, яку ухвалу дали в суді Роману, бачимо — суд 21 березня 2006р. знімає незаконний арешт, не пояснює в ухвалі чого це робить, і нікого з відповідачів не повідомляє, і борців за справедливість — їхніх представників, теж не повідомляє.

Не важко здогадатися чому це так. А вже до 20.01.2006р. суд не визнавав, що під час позову (в березні — квітні 2005р.) відповідачем міг бути (як спадкоємцем цього майна) лише Устенко Віктор П.(доки жив) — батько Романа. Тобто позов і арешт були (явно)незаконні: ніби на спірне майно з Устенком Романом, хоч і суду, і позивачу було очевидним, що в нього не було цього майна. Ось чому ухвала про зняття арешту вже не стосується

Устенка Романа Вікторовича, а покійного Віктора Павловича. — Ховає гріхи суду.

Щоб читач не подумав, що автор згущує фарби, мовляв: суддя схибив, а тут дують з мухи слона. Авжеж, і для суду воно так би й зійшло, бо добродушний Роман Устенко не став би судитися, радий, що його вже не зачіпають. Та справа ж ще у тім, що він не живе в Коростені, а в Славуті Хмельницької обл., до квітня не працював а сьогодні менше 400 грн. отримує зарплати і тому не має змоги оплатити борги за коростенську квартиру і продавати її заборонили, а коли заборону зняли — не повідомили. Ще й сьогодні, щоб продати дідове майно, треба чимало потрудитися, бо хоч вже знає, що арешт знято, але Богу дякувати ще жива його мати, яка має право на спадщину після смерті Романового батька. Спочатку вона, і доки не прийме спадщину від покійного офіційно, та доки не передасть спадщину так саме офіційно сину Роману, то він не зможе її продати.

Як це не прикро, але приходиться суд змушувати, щоб діяв за законом, щоб негайно повідомив ГО ЗБЗС про стан усіх справ, усіх осіб, яких притягав відповідачами, визнавав представниками. А суду це робити (очевидно по його бездіяльності) не хочеться, адже знає, що щоб він не надав, то усе буде вже свідчити про незаконність дій суду. Та є суд Божий і Він рухає Україну до суду праведного!

Є й громадські організації, як “З'єднання борців “За справедливість”, які слідкують щоб все було саме так.

На кінець, розкриємо, чому ми маємо підстави вважати, що дії суду і прокуратури не випадкові, не якась похибка.

І прокурор, і суддя Куліченко М.В. повинні знати Постанову Пленуму Верховного Суду України № 4 від 24.06.83 року, зокрема вимогу п.2, якою прямо заборонено брати до розгляду справи з вимогами про визначення права на спадщину, за наявності умов для одержання в нотаріальній конторі (згідно глави 7 ЗУ від 2.09.1993р. „Про нотаріат”) свідоцтва про право спадщини. П.В.М. мав умови звернутися до нотаріуса за спадщиною на майно від Устенка П.П., та не робив цього, бо знав що спадщину прийняв не від Устенка П.П. (він йому за законом дійсно — ніхто!), а від його матері П.О.С., в якій хоч і була дружиною Устенка П. П., та спадкового майна (квартири, гаража й автомобіля) не було. Отже, (вірогідно) позивач надіявся, що в зговорі з судом і під захистом прокуратури шахрайським шляхом (як це нині виглядає) відберуть в Устенків спадщину Устенка П.П. Не виключено (судячи з нахабства незаконних дій і бездіяльності суду і не менш відкритого прикриття беззаконня прокуратурою), що таким методом в Коростені обібрали вже когось до того. Бо про те, що судам відомі давно такі хитрощі, свідчить оця ще радянських часів 1983 року постановва. Ми ж, з вами читачу, часи змінили, а суд й прокуратура — ще ні...

Далі буде

Іван Висновок

Від редакції. Ухвала про яку тисав прокурор уже у нас є. Не маємо ще Ухвали від червня 2006 року, про яку повідомля рада суддів щодо нашого позову в інтересах Устенка Романа в квітні 2005 року, але ми працюємо. Подали апеляцію на Ухвалу від 21.03.2006р. Суддя просила, щоб ми її відізнали, проте — не каялася. Тому правда по цій справі і справедливість ще висторюватиметься. І ми про неї опишемо. Декому цифри — дати, номери нудно читати, та нам відомо скільки народу сьогодні судиться, то ж є соціальна потреба просвіти задля торжества правосуддя. За нас не переживайте. Матеріали цієї справи не у когось, що його можна залакати, купити, вбити, а в організації. А організацію з газетою бороти пробували — 9 раз позивали ставленики влади, арешти накладали та ми уміємо й себе захищати. А головне, що Бог праведних не дозволить ні осміяти ні опустити. Тож, дійсно — далі буде!

Нашого полку прибуло

Зважаючи на багаточисельні звернення громадян міста з приводу порушень у сфері торгівельного, комунального, побутового, поштового, медичного, транспортного та інших видів обслуговування, за ініціативою міських юристів, 19 жовтня 2006 року, рішенням виконавчого комітету Нетішинської міської ради було зареєстровано новостворену громадську організацію - міське Товариство захисту прав споживачів «Контр-Акт».

Головною метою діяльності Товариства є: забезпечення ефективного захисту законних прав та інтересів громадян, як споживачів.

З метою виконання статутних завдань Товариство серед інших прав, має такі повноваження:

- інформувати громадськість про права споживачів;
- домагатись дотримання прав та інтересів громадян, як споживачів;
- вивчати споживчі властивості продукції, попит на неї, проводити опитування населення для виявлення громадської думки про якість товарів, що випускаються і реалізуються, та ціни на них;
- організувати юридичну і консультативну допомогу споживачам відповідно до законодавства;
- звертатись з позовом до суду про визнання дій продавця, виробника (підприємства, що виконує їх функції), виконавця протиправними щодо невизначеного кола спо-

живачів і припинення цих дій та приймати участь у цих справах;

- приймати участь у справах про захист прав споживачів, що розглядаються судами, в якості третьої особи на стороні споживача;

- вживати заходи щодо виявлення причин і умов, які обмежують права споживачів;

- звертатись до правоохоронних органів та органів державного управління про притягнення до відповідальності осіб, винних у випуску та реалізації неякісних товарів (робіт, послуг);

- представляти та захищати інтереси споживачів в органах державної влади і управління та місцевого самоврядування;

- сприяти державним органам у здійсненні контролю за якістю товарів (робіт, послуг), торгівельного та інших видів обслуговування;

Головою Товариства обрано Гізун Тетяну Петрівну. У випадку порушення Ваших прав звертайтесь за адресою - пр-кт Незалежності, 18, (гуртожиток, будівельний № 220), 1-й поверх, біля офісу партії «Наша Україна», або за телефонами - 80667563906 або 80976457024.

Будемо раді вітати в наших лавах всіх бажаних, а також спеціалістів в галузі побутової техніки, транспорту, зв'язку, харчової промисловості, торгівельного, комунального, банківського, медичного та інших видів обслуговування.

Голова ради Товариства
В.Ф.Бойко

Від редакції. Щиро вітаємо споживачів послуг з нагодою їх отримати.

Сама публікація цієї інформації і під цим заголовком свідчить, що засновники організації мають наче щирі наміри. Хоч і видно з тексту, що багато з тих для кого створена ця організація, ще не мали гадки про неї. Але, якщо наміри одних з бажаннями других збігаються, то успіх буде!

Чого й бажаємо новій організації, об'єднаної підтримку, бо кривдження споживачів в Нетішині є жахливе. Ми вже описували деякі випадки, то ж роботи у Товариства не початий край. Наприклад, об'єднання і обраховування, або неякісні товари, послуги тощо. Добре було би, якби Товариство боролось з цими явищами, а не лише випадками. Прохання до споживачів випробувати нову громадську організацію своєю інформацією про факти, можна й через нашу газету (для надійності).

Електроенергія в ціні

З 1 вересня електроенергія подорожчала на 25%. Заступник міністра палива та енергетики Сергій Тітенко в інтерв'ю газеті „Дело“ повідомив „Якщо електроенергія реально коштує 100 умовних одиниць, а ми даємо можливість одним платити 50, це означає, що хтось інший повинен платити 150“. Тобто відбувається так зване „перехресне субсидіювання“, - зазначив він. За підсумками 2005 року, різниця між вартістю електроенергії, яку спожило населення, і всією вартістю енергії, яку переплатили інші сектори економіки, становить 3,6 млрд. гривень.

Плату за електроенергію до економічно обгрунтованої доводять поетапно, щоразу збільшуючи її на 25%. Наступне подорожчання відбудеться 1 травня 2007 року і закінчиться 1 травня 2008 року.

Простим громадянам ця політика „накручування тарифів для населення“ є не зовсім зрозумілою. Бо кінця і краю не видно таким накруткам. Для нетішинців це подорожчання буде сильно бити по гаманцю, тому що ми користуємось електроплитами. Ті сім'ї, які проживають в гуртожитках будуть взагалі платити невідомо за що, тому що там один лічильник на всіх.

Від редакції. Якщо так, то чому б не поставити це питання про собівартість різним (конкуруючим) галузям? Та й на осліп обирати напрям розвитку електроенергетики.

Міська влада повинна забезпечити, щоб людина сплачувала тільки за реально спожиту енергію, чи щось? А не ту, що виробляється атомними, тепловими і гідроелектростанціями. Незабаром отримаємо уже невелику частку електроенергії від вітрових та інших альтернативних електростанцій. Ось при таких високих тарифах за кіловат електроенергії, було би непогано знати, скільки коштує реально енергія вироблена атомними станціями, а скільки коштує один кіловат електроенергії виробленої гідроелектростанціями. І щоб люди мали змогу купувати електроенергію дешевшу за собівартість. Нетішин - місто енергетиків. І більшість сімей працює на ХАЕС. Якщо працівнику ХАЕС видають ручку, щоб писати і та ручка коштує 15 гривень, або туалетний папір, рулон якого коштує 10 гривень, та закупають паливо в два-три рази дорожче, ніж воно реально коштує, щоб декому частина коштів прилипла до рук, то і енергія вироблена атомними станціями буде дорогою, дуже дорогою.

Ось про це (що у нас дуже завищена, економічно обгрунтована ціна за кіловат електроенергії) ми знову згадаємо 1 травня 2007 року. Чи не так?

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині“ (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері „Вісника малозахищених“ №1(34) 2005р.

Дитяча подружка моя Ожехівська Янка, батько якої був органістом костелу (сім'я Ожехівських жила при костелі), казали, що вночі воронки привозили людей, після чого чути було душороздираючі крики. В той час в костелі вже був осоавіахім, а в підвалі костелу... Артуров був начальником осоавіахіму.

Сім'я Ожехівських зникла безслідно. А Вільчинського, який був завкристиєюном, і його сина забрали. І другий син його зник. Жінка Вільчинського залишилася жити.

Чорного Йосипа, чеха за національністю, забрали - і зник безслідно. А в його хату на якийсь період поселився Артуров, бо сім'я Чорних була вислана на сто кілометрів від Полонного. В цій хаті проживав зараз син Йосипів Чорний Ярослав.

Герасимчук Галина Федорівна, 1930 року народження, жителька міста Полонного на Хмельниччині (магнітофонний запис).

„Перед ранком зимою взяли батька. Я ще була мала. Ми троє в ліжку спали. Прийшли з зірочками в хату і забрали тата. Я почала плакати, то ті з зірочками мені пригрозили. Сидів у мого батька старший брат - Герасимчук Яків Ігнатович - сидів так на табуретці. В один день обох братів забрали. Я почала плакати, то вони - цитй! І почали в хаті все перевертати. Книжки хлопчачі - братів, зошити, і все в хаті перевертали; щось шукали, а що шукали - не знаю, бо я ще мала була. А батько в той час вдягався, взувався. Поки там намотав під столи, поки вдягнувся. В чому тоді ходили? В постолах. А той сидів. В нас була тоді мачуха, бо мама померла в тридцять третьому році з голоду, ще дві старші сестрички з голоду вмерли. З голоду вмерла мама. Не знаю, як батько пережив голод. Я найменша в роду була. Сестричок звали Віра і Феня. А маму звали - Агафія. Нас, дітей, залишилось троє: брат старший Федот з двадцять першого року, другий - Петро з двадцять дру-

гого року, а я вже з 1930 року народження, найменша була, то мене люди вигодували. А ті вже так: той товар пас в кар'єрі, той так, той так. Жінки, що мали корів, приходили доїти, то підтримували їх, давали молока. З людської ласки якось ми виховались. Батько прийшов вже в кар'єр працювати, пішов на тяжкі роботи тому, що там добре платили. Потім батько оженився, була в нас мачуха, нажили вже корову. Ну що? Як батька забрали тридцять сьомого, знаю: зима була, холодно. Я все стояла в вікні, виглядала батька. І не дождалась... Через літо побудула мачуха з нами, і її вислали. Вона пішла щось сказала, чи за батька запитала, і її вислали. Її вислали, то вона рік десь побудула, я не знаю, де вона була, там її заставили працювати. Потім її уже вернули. То вона до нас так і не вернулася. Мачуху Надією звали. Потім ми самі утрьох так і жили до війни. В батька було два гектари городу, корова, клуня, хата. То тільки одна хата осталась, а то все позабирали. Федосій пішов на війну в сороковому році і обізвався в сорок четвертому, як наші зайшли, - почав мені листи писати, був молодшим лейтенантом. Його вбили аж в Румунії 2 травня 1944. А другий, Петро, пішов на фронт в сорок четвертому, то повернувся зранений з фронту і з ран помаленько помирав, череп був пробитий, інвалідом був.

Мій батько забраний 2 грудня 37, а через два тижні Кульчицьких взятий батько, бо тоді ж взяли і мого дядька, старшого брата мого батька.

В кінці 1937 року, після польського Різдва перед Новим 1938 роком, в Полонному назбиралось дуже багато арештованих, арештовані переказали, що їх будуть кудись відправляти, а то ж не однієї жінки чоловік там. І чатували, коли будуть одправляти їх на вокзал чи куди-небудь. Чатували тут, чатували на вокзалі жінки, бо багато ж було жінок. То казали - ніде не було, ні на вокзалі, ніде їх не було, не провадили. Нікудою їх не провадили. Видно, вони їх загнали

під костел, і, мабуть, вони їх там не розстрілювали, а просто там закрили арештованих, і вони там помиралі з голоду. Коли німці були, відкрили підвали костелу і зайшли туди, то були одні трупи, більш нічого.

Податки дуже страшні були, треба було грішми платити, бо господарства ніякого не було.

В кар'єрі, напроти кераміка, був концтабір. І є могилки померлих там німців. Кар'єрні дома, гуртожитки в казенних будинках, а попри них доріжка, що веде на Правохоронний цвинтар, а через дорогу від цвинтара поховані німці, що сиділи в концтаборі після війни. Над кожною могилою був стовпчик з номером. Дерев'яні ті стовпчики були, стовпчиків вже немає, а горбочки могилок збереглися - невеличкі ті могилки. Де зараз живуть люди, тут було обгороджено, але завод, де вони робили, не був обгороджений. Над дорогою остався один будинок (по вул.Кірова, 195, -П.Я.), де був медпункт і НКВДистські служби. Там, де стоять тільки ребра кам'яних будинків, - там була кузня, там була майстерня, там була електростанція. Там саме більше залишилося від будівлі електростанції.

За німця там в тому концтаборі були євреї. До війни там були ув'язнені. Я ж там жила на території. Ще як батько був, то робили у гранкар'єрі, на щезаводі вільнонаймані. Щезавод він не називався, а просто - кар'єр. Раніше, до совєцької влади, там кожен хазяїн мав свою яму і добував для себе камінь. А як стала совєцька власть, то все з'єдналося в державний кар'єр. Там робили вільнонаймані люди, все робили вручну. До війни, не пам'ятаю, в якому році, туди ув'язнених завезли. Побудували декілька домиків, там була загорожа і там були в'язні. До війни це було. Почалася війна, і де ті ув'язнені ділися, то я вам не скажу, не знаю. Як німець зайшов до нас, то пару місяців не зачіпали, потім в серпні чи вересні було масове знищення євреїв, то багато євреїв поховалося. Ховалися в хатах у людей, ховалися в лісах. Притихло все. Ну, скільки вони в схованці можуть сидіти? Це була осінь. А як прийшла зима, то євреї почали сходитись до своїх хатів, а німці вже їх не били, нічого.

Далі буде

Нам пишуть

ПИШУ БО ВЖЕ УВІРВАВСЯ ТЕРПЕЦЬ

з тим не вивозом сміття. А воно чи не найбільше болить мені. Живу по вулиці Варшавській, 3. Квартира на 1-му поверсі, вікнами виходить саме туди, де стоять контейнери для побутового сміття. Вигляну у вікно і відкривається картина: контейнери щент заповнені, довкілля все у смітті. Що з того, що двірники прибирають зранку сміття, а подув вітер і летить воно скрізь, а до вечора знову все засмічено.

Про те, щоб провітрити квартиру, годі й говорити. Сморід, що стоїть від того сміття миттю наповнить квартиру. Так хочеться, щоб скоріше мороз та сніг, і щоб все замерзло та не смерділо. До 20-го числа я ще не знала, що сталося, чому не вивозять сміття. Вже хотіла з заявою до Івана Мельничука йти, аж тут на дверях під'їзду оголошення, що з 20-го числа призупиняється вивіз побутового сміття у зв'язку з відсутністю пального. Все стало зрозуміло, але не зовсім. По вулиці Варшавській, 3 це почалося ще раніше, ще з початку місяця, а точніше 6 і 7 листопада не вивозили сміття, 8-го машина вивезла все. А всі дні до 20-го вивозили сміття частково трактором. Як частково? Один контейнер завантажуть і заберуть те,

що за цим контейнером, та два інші залишаються на місці, як були. В оголошенні сказано, що з 20-го числа призупиняється вивіз сміття. Це, мабуть, стосувалося всіх будинків, крім Варшавської, 3. Бо ж, як іду на роботу майже через усе місто (працюю в 6-му садочку), то дійсно ніде не бачу таких куп сміття, виходить що скрізь вивозиться, крім нас.

З приводу плати чи не плати за вивіз побутового сміття (в зв'язку з об'явами) я звернулася 22 листопада в ЖЕД №5 (в розрахунковий відділ) з запитанням, чи буде зроблений перерахунок. На це запитання працівник відповів, що в тому разі, якщо начальник видасть наказ. Ну що ж, будемо чекати наказу і сподіваюся, що вже я не буду платити за не надані послуги, як було мені нараховано за користування кабельним телебаченням, яким я не користувалася.

Є і ті, кому дуже добре у цій ситуації - це бродячі собаки. От вони найдуться в тих смітниках. А ввечері страшно іти повз контейнери, бо ж голодні собаки злі, і на людей можуть накинутися. А що ду-

має з цього приводу СЕС, міський голова? Як вони будуть вирішувати дану проблему?

Окремо через газету „Вісник малозахищених“ хочу поставити питання до начальника ЖКО. Шановний Іване Василювичу, скажіть, будь ласка, на якій відстані від житлових будинків повинні знаходитися контейнери для побутового сміття і чи повинні вони стояти навпроти вікон, як це є по вул. Варшавській, 3? Адже влітку сміття хоч і вивозять, а самі контейнери не мийються, не дезінфікуються, смердять. Неподалік контейнерів протягнуті мотузки, на яких сушаться білизна. Мешканці будинку в контейнери викидають пил з контейнери від пилесмоків, вибивають їх. І все це летить на білизну, яка сушиться на балконах та за вікнами (особливо першого поверху). Чи так повинно бути? Чи не можна вибрати інше місце для контейнерів, щоб далі від вікон?

Я з цим питанням ще буду безпосередньо звертатися до вас, пане Мельничук, і в СЕС, бо інакше воно саме по собі не вирішиться.

Лариса Корельчук

ДОПОМОЖИ СОБІ!

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло, викриваючи його. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ.

Газета внесена до двох каталогів: загальнодержавних видань та Хмельницького обласного, виходить двічі на місяць. Передплатний індекс — 08697. Ціна

— по Хмельницькій області:
на місяць (два номери) - 67 коп.
На 6 місяців 4 грн. 02 коп.
на рік - 8 грн. 04 коп.

— по Україні:
на місяць (два номери) - 84 коп.
На 6 місяців 5 грн. 04 коп.
на рік - 10 грн. 08 коп.

Це кінцева ціна з урахуванням вартості видання, доставки та приймання передплати.

Передплату на „Вісник малозахищених” зобов'язані приймати всі відділення поштового зв'язку та листоноші.

Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків.

Невже прокуратура справедливою буде?

Днями до громадської організації „З'єднання борців «За справедливість» надійшов лист наступного змісту:

«Голові ради з'єднання борців «ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ» Войтку А.Г.

Прокуратурою області розглянуто Ваше звернення щодо неналежного, розгляду Славутською міжрайонною прокуратурою попереднього звернення від 27.09.06р. на дії службових осіб Славутської житлово-експлуатаційної контори з приводу знищення документів, ненадання відповіді на претензію та з інших питань.

Вивченням доданих до звернення матеріалів встановлено, що Славутською міжрайонною прокуратурою в порушення вимог ч.4 ст.7 Закону України «Про звернення громадян» звернення голови ради ЗБЗС від 27.09.06 р. Войтка А.Г. направлено за належністю для розгляду в Славутську ЖЕК, дії якої оскаржуються. Вказаними діями також порушено вимоги ст. 19 Закону України „Про звернення громадян” та п.п. 1.2, 1.3 наказу Генерального прокурора України №9гн від 28.12.05р. „Про організацію роботи з розгляду і вирішення звернень та особистого прийому в органах прокуратури України” щодо об'єктивного і всебічного розгляду заяв та скарг із застосуванням в повному обсязі наданих законом повноважень. У зв'язку з чим, прокуратурою області в Славутську міжрайонну прокуратуру спрямовано зауваження на неякісний розгляд зазначеного звернення з вимогою проведення ретельної перевірки викладених у ньому фактів.

Окрім того, за неналежний розгляд Вашого звернення від 27.09.06р. перед прокурором області ініційовано притягнення винних осіб міжрайонної прокуратури до відповідальності.

За наслідками проведеної міжрайонною прокуратурою перевірки встановлено, що на адресу Славутської ЖЕК від Вас 21.08.06р. надійшла претензія, на яку Вам надано відповідь 18.09.06р. за №524.

З приводу Ваших тверджень щодо знищення Славутською ЖЕК документів встановлено, що згідно акту №1 від 10.08.06р. експертної комісії по упорядкуванню документів, затвердженого начальником Славутської ЖЕК, проведено знищення документів у зв'язку із закінченням термінів зберігання, передбачених Переліком типових документів, що створюються в діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, інших установ, організацій і підприємств, із зазначенням термінів зберігання документів, і затвердженого наказом Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України №41 від 20.07. 1998 року. (Зауважимо, тут прокуратура не доглядела, що строк зр. збігає

01.01.2007р., але надіємось, що з нашої підказки прокуратура це порушення закону виправить).

Стосовно відшкодування шкоди заподіяної приниженням ділової репутації роз'яснюю, що відповідно до ст. 16 Цивільного кодексу України питання відшкодування моральної (немайнової) шкоди вирішується в судовому порядку.

За таких обставин, підстав для вжиття інших заходів прокурорського реагування не вбачається.

Одночасно роз'яснюю, що відповідно до ст. 12 Закону України „Про прокуратуру” прийняте рішення Ви вправі оскаржити вищестоящому прокурору або до суду.

Заступник прокурора області, старший радник юстиції В. Твердохліб».

Скажемо, що це істотна перемога в стосунках нашої організації з прокуратурою. Лід взаємної поруки, захисту честі мундиру нарешті починає відходити у минуле, хочеться вірити, що так буде й надалі. Обласна прокуратура, за поданням борців за справедливість, нарешті визнала що порушення допустив один із її підрозділів — у даному випадку Славутська міжрайонна прокуратура. Як бачимо вже є зміни на краще у державних органах влади. Поки, що, на жаль, не можна подібного сказати про місцеву прокуратуру. Наша газета у №19 (75) за жовтень ц. р. у статті „І диплома не дали і атестата не видають, як зуби не наб'ють” писала про порушення прав та побиття учня Нетішинського професійного ліцею К. О.М. викладачем М.В.М. В інтересах захисту наша організація звернулася у прокуратуру м. Нетішина. Там заяву розглядали і днями викликали потерпілого. Після двохгодинної розмови К. О. М. відмовився від усіх претензій щодо свого кривдника. Як бачимо, старі, роками перевірені радянською системою методи добре прижилися у Нетішинській прокуратурі. Замість того, щоб вжити дієвих методів до порушника вони «працюють» із потерпілим так, щоб замовк. Як каже його мама «добрі» правоохоронці продикували, як відмовитися від борців, а потім надіслали нам відповідь:

„Голові ради ГО «З'єднання борців „За справедливість” Войтку А.Г.

Повідомляю, що Ваша заява з приводу захисту інтересів гр-на Касянчука О. М. в порядку ст. 27 ч.3 КПК України з приводу нанесення йому тілесних ушкоджень майстром Нетішинського професійного ліцею Мухом В.М. розглянута прокуратурою м. Нетішина.

Враховуючи, що факт нанесення Мухом В.М. тілесних ушкоджень для Касянчука О.М. не має виняткового чи особливого громадського значення, підстав для порушення кримінальної справи по ст.ст. 125 ч.1, 126 КК України в

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ**Продовження, початок в ВМ №16(72)**

Якщо Ви особисто подаєте в канцелярію державного органу своє письмове звернення, то наполягайте, щоб Вам на другому примірнику зробили відмітку про його одержання або щоб указали вхідний номер звернення та дату його реєстрації. При цьому посилайтеся на статтю 5 Закону України „Про звернення громадян”. А якщо секретарка не буде приймати Ваше звернення, то не завадить піти до керівництва установи чи організації і влаштувати скандал, але тільки без образ і погроз. При цьому вимагайте показати Вам інструкцію, яка забороняє цій установі чи організації реєструвати звернення громадян, які вони подали особисто і погрозуйте написати скаргу до вищого органу. Це спрацює.

Але найкраще надсилати звернення поштою з повідомленням про вручення, яке підклеюють до листа і, після вручення одержувачу листа, повертають громадянину з позначкою про отримання. На повідомленні слід коротко й чітко вказати суть заяви чи скарги та дату, якою вона підписана. Зберігайте всі кви-

танції, оскільки вони можуть стати Вам у пригоді. До речі, збирайте й зберігайте всі документи, що мають відношення до вирішення ваших питань.

Стаття 25 Закону України „Про звернення громадян” встановлює, що у випадку задоволення скарги орган або посадова особа, які прийняли неправомірне рішення щодо звернення громадянина, відшкодовують йому завдані матеріальні збитки, пов'язані з поданням і розглядом скарги, обґрунтовані витрати, понесені у зв'язку з виїздом для розгляду скарги на вимогу відповідного органу, і втрачений за цей час заробіток. Суперечки щодо стягнення витрат розглядаються в судовому порядку.

Крім того, громадянину на його вимогу і в порядку, встановленому чинним законодавством, можуть бути відшкодовані моральні збитки, завдані неправомірними діями або рішеннями органу чи посадової особи при розгляді скарги.

**Джерело НДІ
Конюхов С.Д., Київ 2003р.**

Далі буде

ТАРИФИ НА ЖИТТЯ В НЕТІШИНІ**Закінчення.
Початок на 1-й стор.**

великим розумінням до проблем міста — дозволила оцю реструктуризацію. Це по їхньому так зветься (що й язык зламаєш), а по нашому — грабунок мешканців тарифами!

Скажете вигадую? Після громадських слухань по тарифах, що відбулися 22.11.06 р. в БК — я запитував і представників ХАЕС, і депутатів від БЮТ, і місцеву владу, скажіть: хто дасть місту ці кошти, щоб розрахуватися з ХАЕС? Держава — ні! ХАЕС — ні!!! Бо воює за ці ж кошти. Місто — ні! Бо голова міста заявив, що на рахунок 400000 гривень. То — хто? — Ми! Як? — Тарифами. Торік у 2,5 рази, а цього року ще в 1,7 рази...

Чого тут казати? Добре нетішинцям, — як Україні з старшим братом. Обняли міцно, та зрідка попускають, щоб раділи тим, що ще ковток «повітря» маємо з барської руки.

Цікаво виходить. Вода наша — купуємо. Тепло від реактора відводять — а ми за нього платимо. Земля наша — а нас на ній чавлять («підпиткою», штучними, колишніми боргами — ті, хто їх сотворили вкупі з правоохоронцями, які мали би захищати нас, бо ж зарплату з наших податків отримують та видно їм зарплати мало).

І все це за що? За отих 30 мільйонів, що ними треба привести до пуття систему водо та теплопостачання місту, перед тим, як їх передати від ХАЕС до міста. Що ж тепер? Звичайно місто здалося. Бо і Смишляев — міський голова і Мельничук — начальник ЖКО бачать, що арешт рахунків приведе до того, що населення піде з вилами швидше на них — до влади, хто ближче, хто зарплату не дає, хто місто засермедів, а не до ХАЕС.

Здалися! Та хіба реально витягнути з населення стільки, як у тім графіку реструктуризації боргу? — Ні. То ж, бути мешканцям Нетішина на колінах перед ХАЕС, доки не візьмемо оту гниль від них, та так, як вони скажуть...

Дай Бог, щоб я помилився у своєму прогнозі. Ви думаєте, що той борг ЖКО, якби й був законним в 15

мільйонів, ХАЕС з міста забирає законно? А я гадаю — ні! В Цивільному Кодексі України (ЦК) є така стаття 399 «Припинення права володіння», в її першій частині написано: «Право володіння припиняється у разі: ... п.3. ... знищення майна».

Зрозуміло, що після 2001-2003 років коли створювався борг міста то в місті змінилося два мери, і тих мільйонів не вернеш. Ні Гладуняк, ні Панасюк їх не повернуть, хоч би тому, що ніхто до них позов не подавав. Тобто, сьогодні те майно (якби воно й було) — знищене і на нього немає ніхто права. Спожите.

Зайдемо з іншого боку, наприклад, ХАЕС все таки мала право повернути борг 2001-2003 рр. То чому не повертала? Чи не для того, щоб сьогодні, або ще коли й заманеться — тримати місто за горло?

Чи не було в 2001-2003 рр. суду, чи юристів на ХАЕС, щоб витребувати борг міста, скажімо в 10-15 тисяч, а не сьогодні — в 15 мільйонів? Чи не їхня бездіяльність сьогодні паралізувала місто.

За чий рахунок виконуватиметься умова ХАЕС з містом? В угоду кому ця угода укладена? А хіба бездіяльність, то не злочин?

Нарешті, якщо визнати, що дії ХАЕС і правоохоронців законні, то чому розраховуватиметься населення?

Знаюча людина — колишній генеральний директор ХАЕС О. Є. Смишляев, каже, що ХАЕС має 1,5 мільярда доларів прибутку. Я вважаю, що було би справедливо, якби хоч десята частина від прибутку йшла на місто-супутник, яке має проблеми через ХАЕС — на їх вирішення і на компенсацію за смертоносне довкілля.

Громадська організація і я особисто, готові захистити цю точку зору у суді, і маю тверде переконання, що доб'юся справедливості для мешканців міста Нетішин, — навіть при нинішнім правосудді, але якщо відчую, що й населення чи його активисти мають намір відстоювати свої інтереси.

**Анатолій ВОЙТКО
голова Ради «З'єднання борців «За справедливість»**

порядку, передбаченому ст. 27 ч.3 КПК України, не вбачається. Крім того, із заяви Касянчука О.М. від 29.11.06. вбачається, що він просить не розглядати вищевказану заяву ГО «ЗБЗС», оскільки будь-яких претензій матеріального або морального характеру до Мухи В.М. чи адміністрації Нетішинського професійного ліцею він не має; притягнення Мухи В.М. до кримінальної відповідальності

по ст.ст. 125, 126 КК України не бажане. На підставі викладеного, підстав для прокурорського реагування не вбачається.

Прокурор м. Нетішина молодший радник юстиції В. Гончарук»

Віритись, що з часом і до Нетішина дійде вітер перемен, і прокуратура справді стоятиме на сторожі законності тому остаточну крапку у цій справі ставити ще зарано. Далі буде...

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети безкоштовне, а для передплатників (передплатний індекс 08697) і бажаних купити у роздріб — за пільговою ціною за 2 номери (місяць): по Україні 84 коп., по Хмельницькій обл. 67 коп.

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: bzsi@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад.
Банк, м.Славута МФО 375155,
Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні
Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: 3000 Зам. №